

het dus niet van Philippen-

et alleen toen zeggen, maar niet beslissend een persoons- l, die had ge- gesterkt, ook ar een ander rd was gebel- belijdenis. Hij

, daarom heb- nze belijdenis- regel des ge- Daarom heb- niets vast en m hebben wij geschool, pro- bekwaam zul- word, onder Woordtraditie naar Christus' er hebben wij bij ons inge- gheden trouw rouw te allen

e van de ene zal, dat Hij t telkens nog , en Zijn kerk apostelen en de dienst van gekomen, als ven door had ons voor de ar Uw Naam ont, de refor- matie heb- ft hen, breekt ieden zo, dat lan op aarde hemel haalt p aarde aller vele eersten e eersten.

Meester ver- i wij gehoord oom geraken. l des Vaders, gen van Hem predikt, door derder gedra-

K

opgelegd, om-

ons gevaarlijk renen, dat bo- van het nood- n.

ertaling, voor mheid" meest-

speciale kleur, se hypomone et leven druk zijn. Dat het

ak en last en ader hem dat t zou de weg blijft er onder, hij geeft het

elijkheid niets

elieft de druk schrift de vol- c en verdruk-

te Rome op,

in verzoeking is.

rien te Efeze en dan wordt waaraan die

le druk onge- rden, zegt de ligen, die de : 10; 14: 12). sterke weer- igen als hun

Paulus wekt zijn zoon Timotheus op, naar die volharding te jagen, d.i. er naar te staan met inspanning van alle krachten (1 Tim. 6:11).

In Titus 2:2 wekt hij speciaal de oude mannen op (die wel eens menen, die strijd aan de jongere garde te kunnen overlaten), te volharden.

En in Hebr. 12:1 worden de Hebreërs, die aan het afzakken en inzinken waren en op het punt stonden het kruis, dat ze te dragen hadden, af te werpen, opgewekt, toch met volharding de wedloop te lopen, die vóór ons ligt.

Hier hebt ge vlak voor u de hypomenische roeping der Kerk.

En niet enkel de Kerk uit Paulus' dagen, maar de Kerk van alle eeuwen staat onder de klem van de hypomenische roeping.

Ook de Kerk van vandaag.

Aan weerstanden heeft het de Kerk nimmer ontbroken, ook vandaag niet.

Met name de Geref. Kerken en speciaal de broeders en zusters op eenzame posten — vaak maar een paar mensen — weten daar van mee te praten.

Dat valt niet mee, als uw plaatsgenoten, vaak mensen, met wie ge aan één Avondmaalstafel zit, u nauwelijks de burgerlijke groot waardig keuren; u overal uitwerpen en uitstemmen, als „niet-meer-gangbare-munt“, uw winkel voorbijlopen, u het brood uit de mond stoten. Zie, dat is heel zwaar.

En dan komt het er op aan!

Dan blijft de Here zeggen: volhardt; verlaat de ingeslagen weg niet; zet de tanden op elkaar; zet door in Mijn kracht, waardoor ge alles vermoogt!

Volhardt in het blijven bewaren van Mijn Woord!

En als we dan horen, hoe de Satan, die grote verniel-er en verstoorder van het werk Gods, dat Zijn kerk is — in verschillende kerken wiggen drijft tussen broeders en zusters, die gezamenlijk „neen“ gezegd hebben tegen een oppermachtige synode en „ja“ tegen de Here in het ene uur der gemeenschappelijke gehoorzaamheid — dan kan ons, nietige, kleine mensen, de schrik om het hart slaan.

Dan kunnen we kleinmoedig en wankelmoedig vragen: Here, wat moet er toch van Uw Kerken worden, die Ge uit het diensthuis hebt uitgeleid?

Maar de Here antwoordt in Zijn Woord: volhardt.

Geeft het niet op. Zet de tanden op elkaar. Houdt vol.

En er is nog wel meer, dat de Kerk van Jezus Christus vandaag bedreigt en drukt.

We spreken over de hypomenische roeping der Kerk. Maar vandaag heeft men overal de mond vol over haar oecumenische roeping.

En zeker, die heeft de Kerk.

De Kerk van Jezus Christus is wereld-kerk en ze moet er voor waken, nimmer secte te worden.

Maar het oecumenisch streven, dat vandaag in de lucht zit, is een streven naar een valse eenheid, die niet naar het Woord is. Naar een eenheid op staatkundig en maatschappelijk en ook kerkelijk gebied, waarbij men muren, door de Here opgetrokken, wil neerhalen. Waarbij men van de in het Paradijs gestelde antithese niets meer wil weten. Waarbij men rechts en links wil samenbundelen. Om also de weg te banen voor het antichristelijk eenheidsdrijf!

In zulk een wereld, die dit alles als gloed-nieuw op de markt brengt — al is het zo oud als de zondeval — leeft nu de Kerk.

Maar de Here blijft zeggen, bij alle gevaar, dat de Kerk bedreigt; versta, mijn Kerk, uw hypomenische roeping.

Volhardt, zet door, de tanden op elkaar.

Blijft voortgaan in het oude spoor, blijft volgen de oude koers. Niet omdat het nieuwe van vandaag nieuw is, maar omdat het met Mijn Woord zich niet verdraagt.

Volhardt, Mijn Kerk.

Dat houdt ook in: beproef de geesten of ze uit God zijn!

Want de druk, die op 's Heren kerk wordt uitgeoefend, komt ook van andere kant.

En die kant is, zo mogelijk, nog gevaarlijker.

Vandaag vergadert in Rotterdam een „synode“. Op haar tafel liggen weer verschillende revisie-verzoeken; verzoeken, om aan alle aangedaan onrecht kortweg een einde te maken; en om de gedane leeruitspraken van de tafel te nemen.

Hoe die „synode“ hierop reageren zal?

We weten het niet.

En aan voorspellingen willen we ons niet wagen.

Maar waar we op willen wijzen is dit: dat hier voor onze Kerken zo grote gevaren dreigen.

Met name voor de wankelmoedigen in haar, die niet zo stevig in hun schoenen staan; bij wie de vreugde over de vrijmaking aan het tanen is en die dromen van vereniging.

Een vorige „synode“ zoog leden uit onze Kerken weg (gelukkig niet zoveel als vermoed werd).

En deze leden hebben volledig gecapituleerd voor de synodocratie.

Ze hebben in de gehoorzaamheidsdaad der vrijmaking niet volhard.

En nu is het gevaar zo groot, dat er onder onze broeders en zusters zijn, die zich, als er van de overzijde toenaderingspogingen komen, laten inspinnen en op het aleeptouw nemen.

Ze zeggen het nu al: als de toestand van 1942 maar weer is teruggekeerd, d.w.z. als de leerbesluiten zijn teruggenomen en de schorsingen en afzettingen nietig verklaard — dan zijn wij tevreden.

Maar moogt ge dan tevreden zijn?

Wanneer ge nl. voldoen wilt aan uw hypomenische roeping?

Zijt u dan zeker, dat voor het „nieuwe“ kerkrecht het oude weer in de plaats getreden is?

Zijt u dan zeker, dat alleen het Woord en de drie formulieren van Enigheid geldigheid hebben in de Kerken? Zijt u tevreden, als van de kansels openlijk mag worden

verkondigd, wat naar onze vaste overtuiging in de Schrift nergens gevonden wordt en in onze belijdenisgeschriften met geen woord geleerd wordt?

Daarvan zullen we toch eerst zekerheid moeten hebben.

Er zal moeten komen volledige terugkeer tot het Woord des Heren, zal er van vereniging sprake kunnen zijn.

De Here heeft ons, toen het er op aankwam, gehoorzaam gemaakt aan Zijn Woord.

Maar hoort nu, wat Hij vandaag tot u zegt: Volhardt, de tanden op elkaar.

Zwaar, zegt ge?

Zwaar, waar er zulke diepe kloven gekomen zijn in gezinnen en families?

Zwaar is het!

Maar de Here eist het!

Ziet, o kerk, uw hypomenische roeping, vandaag!

Vandaag, juist vandaag.

Nu de Here twee mannen van groot formaat aan Zijn strijdende Kerk-onder-de-wolken heeft onttrokken,

O, wat waren we verbijsterd, die eerste dagen, en nog!

Wat voelden we ons eenzaam en verlaten!

En hoe lag en ligt er nog steeds het gevaar voor de Kerk, om juist hierom de moed te verliezen; er moedeloos bij te gaan neersitten, zeggende: zulke mannen krijgen we nooit weer!

Maar de Here zegt ook nu: volhardt, Mijn Kerk.

Zie uw hypomenische roeping!

En wat belooft de Here aan Zijn Kerk, speciaal wat haar hypomenische roeping betreft?

Hoort het Woord.

In Rom. 12:5 spreekt de apostel over de God der volharding en der vertroosting.

Dat betekent: God, die volharding eist van Zijn Kerk, geeft haar ook. Hij doet Zijn Kerk, die haar treden blijft zetten in Zijn sporen, ook volharden.

In Col. 1:11 zegt de apostel het zo, dat de gelovigen door de Here bekrachtigd worden tot alle volharding en geduld.

Tot alle volharding.

Hoe zwaar de druk ook moge worden.

Welke weerstanden er ook zijn.

TWEE DELEN VAN ZIJN GEEST

De L. DOEKES.

„Twee delen van zijn geest“: die woorden kennen wij uit 2 Koningen 2:9. Daar spreekt de Heilige Geest over de afsluiting van het levenswerk van Elia, en over het optreden van Elia als zijn gezalfde opvolger in de profetische dienst des HEREN. In die geschiedenis van afscheid en voortgang klinkt een sterke roep van de Geest om de komst van de Zaligmaker, Die méér is dan Elia, omdat Hij door Zijn dood en bloedstorting ons de levendmakende Geest verworven heeft; omdat Hij het is, die deze Geest nu ook met kracht doet voortwerken in 't midden van Zijn kerk.

Dat dit ook alles te maken heeft met de opleiding tot de dienst des Woords spreekt voor ons wel vanzelf. Hoe zal die opleiding voortgang vinden en haar doel bereiken, wanneer zij niet door de Heilige Geest wordt beheerst en vernieuwd, van geslacht tot geslacht? Daaraan heeft de HERE ons weer smartelijk herinnerd, door het plotseling wegnemen van twee hoogleraren; twee, die wij dankbaar konden noemen mannen van goede getuigenis, begaafd met de Geest. Hun plaats is leeg, hun taak is af. Maar het ambt, dat zij bekleedden, roept om voortgaande bediening. Wie garandeert, dat die voortgang ook voortgang zal zijn, en geen teruggang? In welke geest zal straks het onderwijs gegeven worden, dat voor de kerk toch van vitaal belang is?

Laten wij zien, wat de Geest ons zegt in 2 Koningen 2. Daar lezen we, dat de HERE Zijn knecht Elia voorbereidt op het snel naderende einde van zijn leven en van zijn ambtelijk werk. Daarmee komt ineens heel sterk deze vraag op Elia aan: wat is het resultaat van al mijn arbeid?

Die vraag is juist voor hem van zo grote betekenis! Meer dan iemand anders is hij in zijn tijd de drager van de Heilige Geest en het vlammeende Woord des HEREN. Bij een profeet van zijn formaat is toch zeker een geweldig resultaat te verwachten? Maar wie daarop heeft gerekend, komt tijdens Elia's leven bedrogen uit. Zelfs is Elia eenmaal wanhopig het land uitgegaan, de woestijn in; en daar heeft hij mismoedig gezegd: Het is genoeg; neem nu, Here, mijn ziel — ik heb zeer geijverd voor de HERE, en nu ben ik alleen overgebleven! Zijn vurige ijver tot reformatie was schijnbaar doodgelopen in een grote mislukking.

En nu, enkele jaren later? Nu is er wel iets te zien van resultaat op zijn levenswerk. Hij staat onder zijn volk niet meer alleen in de strijd. Onder zijn leiding heeft de Here een geslacht van jongere profeten gekweekt, die straks het Woord hebben uit te dragen onder het volk. Er zijn profetenscholen gesticht in verschillende plaatsen (die scholen mogen wij gerust vergelijken met de tegenwoordige opleiding tot de dienst des Woords).

Nu lezen we in 2 Kon. 2, dat Elia in het besef van het naderend einde een laatste reis maakt, met Elia, om nog eenmaal deze scholen te bezoeken. Wat moet er toen veel in hem zijn omgegaan! Maar niet alleen in hem: ook in de studenten. Blijkbaar heeft de Geest ook aan hen iets geopenbaard over de aanstaande wegneming van Elia; want in elke plaats, waar hij voor

De Here bekwaamt Zijn Kerk tot haar hypomenische taak, waartoe Hij haar roept.

Zo is de God der Kerk.

Hij laat Zijn volk nimmer ledig.

Hij geeft hun, als ze maar in Zijn spoor gaan — wat ze van moment tot moment nodig hebben — ook: volharding.

Trouwens: ook de verdrukking is van de Here.

En de verdrukking én de volharding is van Hem!

Ja, de Schrift zegt op meerdere plaatsen, dat de verdrukking volharding werkt (b.v. Rom. 5 en Jak. 1).

De Here wil juist de druk gebruiken, om Zijn volk, neen, niet te verharden, maar te harden in de strijd.

Om van hen te maken stoere strijders, die het niet opgeven, niet van hun post wegllopen, maar te vaster blijven staan, naarmate de druk groter wordt.

De Schrift zegt dan ook, dat de volharding weer „bevinding“ = beproefdheid werkt.

Zo wordt de kracht van het geloof openbaar.

Zo komt aan het licht, welke krachten de Here in het geloof gelegd heeft en wat in het geloof kan worden gepresteerd.

Zo heeft Hij het aan Zijn Kerk verkondigd en doen verkondigen.

Wie volharden zal tot het einde; die zal zalig worden (Matth. 10:22).

In 2 Tim. 2:12 schrijft Paulus: indien we volharden, zullen we ook met Hem als koningen heersen.

Terwijl hij in Rom. 2:7 als genadeloos op de volharding noemt het eeuwige leven.

Zo bindt de Here u uw hypomenische taak op het hart. Hij zegt: in de wereld zult ge verdrukking hebben.

Wie volhardt, heeft het hier niet gemakkelijk.

Maar hem wacht het eeuwige leven.

Ja, nu geniet hij reeds de beginnelen daarvan.

Want hypomenisch leven, dat is: nu al de beginnelen der eeuwige vreugde smaken (van de vreugde van het altijd bij God en de Zijnen zijn en blijven).

Dat is: de kracht van het geloof zien.

Dat is: van dag tot dag leven uit de genade Gods, die Zijn Kerk bewaart voor de openbaring der zaligheid (1 Petr. 1:4).

het laatst een bezoek brengt, nemen ze Elia apart om hem te vragen: weet ge wel, dat de Here vandaag uw meester van boven u wegnemen zal? En..... ook Elia blijkt het al te weten. Hij zegt tenminste: „Ik weet het ook wel; zwijg maar still!“

Zo spant de Here alle aandacht op het geweldige, wat Hij nu gaat doen in de openbaringshistorie. Elia zal opvaren naar de hemel, in een ogenblik, — als O.T.-ische voorschaduw van de hemelvaart van Jezus Christus als Hoofd van Zijn kerk. Maar in dat onzaglijke vooruitzicht verliest Elia niet de gedachte aan de stand van Gods koninkrijk hier op aarde. En daarop concentreert de Heilige Geest ook onze gedachten in dit hoofdstuk. Elia vaart straks op — maar wat zal er dan terechtkomen van zijn werk, van Gods kerk?

Die vraag is voor Elia nog klemmender geweest dan voor ons onder het N. Testament. Want was zijn leven niet één grote strijd ter voorbereiding van de komst des Heren, om de Here te bereiden een toegestuurde volk? Meer dan iemand anders in zijn tijd heeft hij door de Geest iets gezien van het geweldige werk des Heren voor de eer van Zijn Naam op aarde. Elia heeft al zijn krachten ingezet voor de overwinning van Gods heerschappij..... En nu roept de Here hem ineens uit dit leven weg! Mag hij dan niet de Messiaanse heerlijkheid van het koninkrijk Gods zien aanbreken? Hij is toch meer dan wie ook de heraut van dat koninkrijk geweest! En nu neemt de Here hem weg terwijl er nog nauwelijks iets is te zien van resultaat op zijn werk! Waar blijft de vervulling van Gods heilsbeloften?

Die gedachte heeft Elia blijkbaar sterk aangegrepen. Want daaruit laat zich althans verklaren, dat hij tot driemaal toe een poging doet om Elia kwijt te raken (dat wordt ons afzonderlijk gezegd in 2 Kon. 2). Er zijn daarvoor allerlei verklaringen gegeven. Zo is gezegd, dat Elia alleen maar deed alsof hij Elia wilde kwijtraken, en dat hij daarmee zijn trouw en afhankelijkheid op de proef wilde stellen. Een ander meent, dat Elia altijd verlangd heeft naar de eenzaamheid, en dat hij nu vooral in de laatste uren van zijn leven liefst maar alleen wilde zijn. Zelfs heeft iemand de gedachte uitgesproken, dat Elia bang was voor afgoderij op de plek van zijn hemelvaart, en dat hij daarom niemand als getuige van die opvaart naast zich wilde hebben. Maar evenals anderen (b.v. De v. d. Born) geloof ik, dat de verklaring gezocht moet worden in Elia's gedachten over zijn ambt. Het valt hem zwaar, te geloven, dat zijn taak moet worden overgenomen door een ander; dat er nog méér gebeuren moet dan hij al gedaan heeft om te komen tot de volheid van Gods koninkrijk.

Daarom tracht hij zich nog op de laatste dag van zijn leven van Elia te ontdoen — Elia, die de Here hem toch al op Horeb als zijn opvolger had aangewezen. Gehoorzaam heeft Elia die opdracht uitgevoerd; hij heeft de boerenzoon Elia als zijn helper en dienaar aanvaard. Maar toch krijgen we niet de indruk, dat Elia actief werd ingeschakeld in het ambtelijk werk van zijn meester. Ook later nog, in het volgende